

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: KÆLDERMANDEN SYNGER

Citation: Drachmann, Holger: "KÆLDERMANDEN SYNGER", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid67976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Var jeg blandt Folk, som dinglede og dangled
 Og ofrede gladeligt til Naturen.
 Naturen! ja, det var Selskabets Motto. —
 Jeg traf en bekendt fra det første Gilde
 Senere hen hos Konditor Otto;
 Han gav mig et Uddrag ... Men jeg tier stille.

KÆLDERMANDEN SYNGER

De rutmestere svært omkring paa Jorden,
 Og alle Vegne vil de flytte Skilter,
 De taler højt i Syden og i Norden,
 Og skønt den ineste Tale rigtignok splidt er,
 Og skønt jeg synes, det maa ofte knibe
 For at faa Grunde til den Dom, de fælder,
 Og ... Naa, ja ja. Jeg stopper mig en Pibe
 Og synger om den gamle Sæbekælder.

Det gamle Skilt, den gamle Fjerding Sæbe
 I Vindvet staa og trækker mine Kunder,
 Og skulde og lidt Snavs ved Skiltet klæbe,
 Nuvel, det er da heller ingen Under,
 Det har jo staaet der fra Arilds Tide,
 Min Fa'ra's Faders egne salig Hænder
 Har selv sat Sæbefjerdningen til Side,
 Og Fjerdningen skal staa, til Sæben ender.

Vi lever her i Kældren lunt og stille,
 Saa fjernt fra Livet og fra al Forandring,
 Vi slide vore Klæder, som vi ville,
 Og følge ikke Moden paa dens Vandring.
 Den gamle Salmebog og Paraplyen
 De komme frem, naar Lejligheden byder,
 Naar Præsten præker, naar vi skal i Byen
 Og Luften paa en dygtig Skylregn tyder.

At Huset over os er skørt og daarligt,
 Det véd vi nok; det har man sagt saa længe.
 Men Herregud! det repareres aarligt
 Og stives af for mange, mange Penge.

Nu siger Folk, som har sig deri blandet;
„Min gode Mand, byg da et nyt langt heiler.“
Men Herregud! saa blev vort Hus et andet,
Og hvor blev saa den gamle Sæbekæider?

Nej Huset staar nok. Det har ingen Fare,
Og vi vil blive i den gamle Kæider.
Og ingen Udgift vil vi nærigt spare,
Men stive Huset af, saa tidt det hælder.
Og styrter det og Kælderlivet ender,
Saa vil vi ikke kiage eller flæbe.
Vi har jo gjort vort Bedste. Vore Hænder
Vi vasker roligt i vor egen Sæbe.

DA BYGEN KOM OP

Da Bygen kom op,	Det blev til et Billed, —
Tog Folk fra Skoven	Der blev kritiseret
Og vendte Ryggen	Som unaturligt
Til Vinden og Voven.	Og manereret.
Landskabsmaleren	Det dagligdags mangled,
Blev der ude,	— Saa mente de lærde. —
Lod Vandet øse	Lyset var grelt
Og Vinden tude.	Og Skyggen var Sværte.

Og Bygen drev over.	Landskabsmaleren
Solskyen skinnende	Bukked og takked,
Kasted Reflekser	Og vendte saa Ryggen
I Vandet det rindende.	Til dem, der snakked;
Træerne bar	Til dem, der snakked
Diamanter i Kronerne; —	Om Farven som blinde. —
Fyndigt og kraftigt	Han var jo der ude,
Stod Farvetonerne.	Mens de var inde.

UNDER GRANSKOVEN

(Til min Hustru)

Og medens paa Strandbredden Bølgerne slaa
Og Vinden suser og Skyerne gaa
Som Kæmpesyn gennem Luften.